

зрѣніе. Мракъ, по-гжеть отъ този, кой-то покрыва земя-та вмѣква ся въ душа-та на единяты обитатель на земя-та. Той повдига своя въпрошающъ поглѣдъ къмъ небе-то, и тосъ часъ единъ сребрени съръп отъ свѣтлина, чистъ и прѣкрасенъ, обвысалъ на западно-то небе срѣщъ негово-то зачудено око. Младя мѣсяцъ очарова негови-тѣ неопытны поглѣды и ги тѣгли нагорѣ къмъ своя-та блѣскава дружина, членове-тѣ на коя-то крадишка-та излѣзватъ единъ слѣдъ другъ отъ дълбоко-то синье небе. Единяты зритель приклонява колѣна, чуди са и благоговѣе. Часове-тѣ вярватъ, сребърныятъ мѣсяцъ исчезва; звѣзды-тѣ изгрѣватъ, полегка са издигатъ по небесна-та высочина, и величественно са спущатъ на долу въ тишина-та на нощъ-та. Първо-то велико обрѣщаніе вече почти са е свършило за око-то на смъртныя. Ивица отъ слаба розова свѣтлина показва са на истокъ; тя става по-широка и по-широка; звѣзды-тѣ блѣднѣять, планеты-тѣ угаснали; въ нѣмо изумленіе очи-тѣ са втрѣнчатъ на возрастающій блѣсъкъ, до като първы-тѣ зари на возвращающе-то са слънце огрѣватъ млада-та земя и нейныя единны обитатель. За него **бысть вечерь и бысть утро — день первый.**

Любопытство-то, кое-то са възбудило отъ тѣзи първа тържественна нощъ, съзнание-то, че на небе-то Богъ е запечатлѣлъ слава-та си, горѣщо-то желаніе да са постигнатъ тайны-тѣ, кой-то са скрывать въ тѣзи блѣскавы свѣтила — всичко това прѣзь дългыя шестхляденъ періодъ прѣдало са отъ уста въ уста отъ потомцы-тѣ на тогози, кой-то първыи е наблюдавалъ и са е чудилъ. Въ това безпрѣдѣлно поле на изслѣдваніе-то человѣческый умъ е спечелилъ свои-тѣ най-славны побѣды. Поколѣніе слѣдъ поколѣніе е изминало; столѣтіе безмълвно е изминувало слѣдъ столѣтіе, но сѣко отъ тѣхъ е изливало своя данькъ въ великыя потокъ на открытія-та. Прѣграда слѣдъ прѣграда е падала прѣдъ сила-та на ума; тайнственны движенія са разяснявали; великы законы са открывали; тѣжки свѣтила са прѣтѣгляли, исчисляло са тѣхно-то взаимно вліяніе, разяснявали са тѣхны-тѣ многосложны пѣтица, до като умъ-тѣ величественъ въ своя-та сила, възлѣзалъ стѣпка слѣдъ стѣпка на высочина-та на твърда-та, отъ него самаго въздигната пирамида, отъ звѣздоукиченныи връхъ на коя-то той глѣда на величіе-то на вселенная, облѣчена съ прозвѣденіе-то на единъ Богъ. Съ непрѣодолима сила той са пренася хыляда години назадъ по потока на врѣме-то и съзерцава движущи-тѣ са мірове; или, кое-то е още по-удивително, той смѣква тъмно-то було отъ бждуще-то и выди онѣзи небесни слѣны, кой-то ще привѣтствовать поглѣды-тѣ на наши-тѣ потомцы, кога са изминатъ тысящелѣтія, като разбивать свои-тѣ безмълны вълны у мъгливы-тѣ брѣгове на вѣчность-та.

Да начъртаемъ усилия-та на человѣческыя умъ въ тѣзи дълга и опорита борба, да изобразимъ неговы-тѣ надѣжды и страхове, да прѣдставимъ дългы-тѣ години на неговы-тѣ търпеливы наблюденія, минуты-тѣ на негово-то отчаяно и часове-тѣ на негово-то тържество; да раскрывемъ срѣдства-та, съ помощь-та на кои-то е было положено дълбоко-то основаніе на трайнопостроенна-та пирамида на наука-та и да прослѣдимъ, какъ тя полегка е въздигала своя-та величественна форма отъ вѣкъ на вѣкъ до като нейныя връхъ пронизва самы-тѣ небеса. — Тѣзи сж задачи-тѣ,